

lingsprocessen og fremme af demokrati og menneskerettigheder.

Som led i dette arbejde har vi også fundet områder, hvor der var behov for en opprioritering af den danske indsats, og en række nye initiativer bliver derfor lanceret.

Det drejer sig om en samlet ramme for bistand til Afghanistan på 200 mio. kr. i 2002.

Regeringen ønsker desuden at gennemføre en styrket indsats mod hiv og aids, den skæres ikke ned, sådan som fru Margrete Auken sagde. Vi giver et bidrag på 110 mio. kr. til den nye globale fond til bekæmpelse af hiv/aids, tuberkulose og malaria, og i alt 165 mio. kr. til aids-bekæmpelse.

For at give momentum til arbejdet med at styrke fattigdomsorienteringen og kvinders rolle i udviklingsprocessen afsættes der også en ny pulje på 70 mio. kr. til særlige indsatser, der bidrager med nye metoder på området.

Der vil blive etableret en ramme for ubundne, blandede kreditter inden for den eksisterende ordning, så den samlede ramme for blandede kreditter øges med i alt 25 mio. kr., og som nævnt af statsministeren, afsætter regeringen 20 mio. kr. til en særlig indsats til fremme af udviklingslandenes integrering i det internationale handels- og investeringssamarbejde.

Kl. 14.15

Et centralt budskab til de lande, vi samarbejder med, er, at dansk bistand skal ydes efter princippet hjælp til selvhjælp, ellers hjælper hjælpen ikke længe. Vore modtagerlande skal leve op til grundlæggende krav om god regeringsførelse, for hvornår har dårlig regeringsførelse været til gavn for de fattige befolkningsgrupper?

Systematiske og vedvarende krænkelse af menneskerettighederne og demokratiske spilleregler vil derfor ikke længere blive accepteret, og det er derfor, som statsministeren også har nævnt, at vi stopper samarbejdet med Zimbabwe, Eritrea, Malawi. Det er lande, hvor undertrykkelse og intimidering af opposition og presse desværre er blevet hverdagskost, og hvor dette mønster helt klart må opfattes som en bevidst politik fra de pågældende regerings side trods Danmarks og andre landes pres for at fremme en demokratisk proces.

Samarbejdet med Zimbabwe vil derfor blive afsluttet snarest muligt, mens samarbejdet med Malawi og Eritrea vil blive udfaset i løbet af henholdsvis 2003 og 2005. Jeg lægger vægt på, at der så vidt muligt sikres en bæredygtighed i aktiviteterne i forbindelse med udfasingen.

Også i andre lande har vi fundet, at udviklingen i samarbejdet nødvendiggør større eller mindre justeringer i bistanden.

Nøgleordene er, at vore partnere må være rede til at tage ansvar for egen udvikling og vise vilje til at fremme en demokratisk udvikling. Det er jo meningen med selve partnerskabsstrategien, som vi her i Folketinget jo er enige om.

Vi er rede til at støtte de steder, hvor der sker en positiv udvikling, og til at drage konsekvenserne, hvor det modsatte er tilfældet.

Regeringens gennemgang har vist, at der i en række lande er et meget konstruktivt samarbejde med regeringer, der har taget det nødvendige ansvar, lande, hvor dansk bistand er med til at støtte en positiv økonomisk og demokratisk udvikling. Det er situationen i Benin, Bolivia, Ghana, Mozambique, Tanzania. Vi er derfor indstillet på at fortsætte samarbejdet med disse lande på uændret niveau.

Jeg vil gerne understrege, at et stærkt internationalt samarbejde er en forudsætning for at løse de globale fattigdomsproblemer. I det hele taget er mange af verdens store problemer af grænseoverskridende karakter og kan kun løftes internationalt. Derfor vil Danmark fortsat have et stærkt internationalt engagement, og vi vil yde støtte til de multilaterale udviklingsorganisationer. Samspillet med den bilaterale indsats vil blive øget, fattigdomsbekæmpelse vil i de fleste lande tage udgangspunkt i de nationale fattigdomsstrategier, der er under udvikling med støtte fra Verdensbanken og IMF.

Men også på det multilaterale område er der behov for en effektivisering af bistandssamarbejdet. Det multilaterale udviklingssystem er i mange sammenhænge præget af bureaukratiske organisationer, der spreder sig for meget på alt for mange aktiviteter i de enkelte lande.

Vi skal derfor koncentrere samarbejdet om de organisationer, som viser vilje til at fokusere og effektivisere deres indsats. Med denne form for tilpasning af bidragene vil vi bidrage til at presse på, for at en effektivisering og en afbureaukratisering af organisationerne finder sted.

Konkret betyder det, at bidragene til Verdensbanken og til de regionale udviklingsbanker stort set opretholdes uændrede. Verdensbanken er inde i en positiv udvikling, hvor fattigdomsbekæmpelse og en styrket lokal forankring er sat i fokus for bankens arbejde.

For en række andre organisationer er det imidlertid klart, at trods mange års tale om reformer har vi endnu ikke set de nødvendige